

És un fet comprovat que ni l'urbanisme, ni el territori, ni la política han sigut amants de la indústria. Resulta més fàcil planificar per als serveis, implementar un equipament lúdic o aprovar una legislació per al turisme que embrutar-se les mans per permetre que la indústria es consolidi al nostre país. Així ha sigut sempre i així continua sent, i prova d'això és que ja són moltes les veus que clamen al cel per aconseguir tornar a situar la indústria com a verdadera locomotora de la nostra economia.

Desgraciadament, a Catalunya la indústria ha quedat reduïda gairebé a un concepte de patrimoni històric i són poques les iniciatives que persisteixen en l'intent de seguir apostant per qualsevol activitat industrial. Un cas paradigmàtic es viu a la Catalunya Central, on s'acumulen dos dels grans recursos naturals del país. Per una banda, la potassa, un fertilitzant natural i capital per a l'agricultura mundial, i per l'altra, la sal, que té més de 14.000 aplicacions industrials.

Els dos recursos són avui base d'una indústria minera que genera 4.000 llocs de treball i que desenvolupa un impressionant projecte de modernització, que inclou inversions de 500 milions amb ramificacions tecnològiques, logístiques i en infraestructures. Però el projecte està avui en risc tant per la falta d'un marc regulatori que li doni seguretat (amb prou feines s'està tramitant un Pla Director Urba-

Intangibles

Albert **Girbal Puig**

ENGINYER INDUSTRIAL

Perdre la por a la indústria

La mineria del Bages és avui un referent en el compromís mediambiental

nístic), com per problemes judicials derivats d'un passat poc clar que ara exigeix aturar l'activitat. No hem d'oblidar que la història industrial de Catalunya està carregada de problemàtiques mediambientals, laborals i socials, però tampoc podem passar per alt que la indústria que subsisteix avui no té res a veure amb aquella activitat que tan mala fama li ha donat.

La indústria de la mineria del Bages és avui un referent pel que fa al compliment de normatives i al compromís mediambiental i amb el territori, fins i tot assumint part d'aquella motxilla històrica que tants maldecaps els està portant. El país ha d'entendre aquesta nova realitat i aquestes noves necessitats i no podem perdre temps a l'hora de donar el suport necessari a l'activitat industrial, amb els compromi-

sos que calguin i amb les exigències que siguin, però tampoc podem continuar posant en risc la poca indústria que persisteix a Catalunya i menys quan aquesta és una icona de la nostra internacionalització i referent de motor econòmic en zones del centre de Catalunya.

Segur que sempre s'hauran de gestionar les posicions dels detractors de l'activitat industrial, però les administracions no es poden permetre el luxe de dubtar davant oposicions que en realitat no representen la majoria del territori que ha posat en la indústria totes les seves expectatives de futur. Sempre és el mateix: retrocedim davant el primer obstacle sense tenir en compte tot el que ens estem perdent.

Avui Catalunya té un projecte industrial de primer nivell que per primera vegada ens pot situar al mapa internacional dels recursos naturals. Ni podem encongir-nos ni podem deixar d'apostar per una indústria que, sí o sí, ha de tornar a ocupar el primer lloc de la nostra economia. D'una vegada per sempre hem de perdre la por a la indústria com un símbol del país. ≡